

**‘Ο Ρότσιλδ ὁ πολίτς
κι’ ὁ κάλπης Φασουλῆς.**

Φ.— Ως εὐ παρέστης, πλούσιε, καὶ ἴσῃν δίκην μας
πόλιν! . . .

σὲ ὑποδέχομαι κι’ ἐγὼ μὲ τὴν ψυχὴν μου ἔλθιν.
Ἄρου ὁ Σγούτας, ὁ Συγγρός, Σκουλοῦδης καὶ λοιποὶ
προθύμως σ’ ἐπισκέψθησαν, ἔβρατε τολεπῆ,
ἤλθα κι’ ὁ πλούσιος ἐγὼ νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ
καὶ κλαῖον κι’ ἠδουρόμενος ἐμπρὸς σὰς νὰ ρισθῶ,
κι’ ὡς Ἑλλήν καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐξώλης καὶ πρόωλης
κι’ ὡς μόνος ἀντιμούτσουνος τῆς ἱπποσύνης ἔλθιν
νὰ δεηθῶ μὲ δάκρυα τῆς Ἐξοχότητός σὰς,
ὅπου τιμὰς παντοῦ τῆς γῆς ἀπολαμβάνει τόσας,
ἐκ τῆς χρυσῆς τραπέζης τῆς δι’ ἐλεημοσύνην.
Ναί, μυριόπλουτε Ροτσιλδ, ἐξακουσμένε Κροτσε,
ἐκ βουλιμίας φοβερῆς τοὺς ἀδελφούς σου ρῖσαι,
καὶ σκόρπα τὰ ἐλεῖ σου ὡς ἄνθρωπος Φιλῆλλην
εἰς ἄλγην τὴν λιμώττουσαν τῶν ἱπποτῶν ἀγέλην.
Μὴ λησμονῆς, κλεινὲ Ροτσιλδ καὶ πρώτη μαλαγάνα,
πὼς ὁ Θεὸς στῆν ἐρημον σὰς ἔθρεψε μὲ μάνα,
ὅτι σταυρὸν ἐγάραιε ὁ πάλοι Μωυσῆς
καὶ τὴν μεγάλην Ἐρυθρᾶν διέθρετε καὶ σεῖς,
χωρὶς καθόλου νὰ βραχῆ οὐδ’ ὁ ἀστράγαλός σὰς,
ὡςτὶ τὴν ἐγώρισε τὴν ράβδον τοῦ ἀπώσας.
Καὶ ἤλθατε στῆν Χαναάν, ἐπαγγελίας γῆν,
κι’ ἄθροοι ἐσυρρευσάτε εἰς τὴν συναγωγὴν
μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐλιᾶδ, Δαθᾶν καὶ Ἀβειρών,
ποῦ δὲν ἐγίνευαν πολὺ τὸν μέγαν Ἀαρών.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ὦ Ροτσιλδ, εὐλόγιον συλλογίσου
καὶ ἀνοίξει τὰ χέρια σου καὶ λύσει τὸ πογγί σου,
κι’ ἐμεῖς θὰ σὲ κηρύξωμεν σωτήρα μας κλεινόν,
πολίτην δὲ περιφανῆ τοῦ ἤμου Ἀθηναῶν,
καὶ σκέψου πὼς ἡ δόξ’ ἀούτ’, χαχάμη καὶ τσιφούτ’,
ἄξιζε περισσότερον ἀπ’ ἔλα σου τὰ πλούτη.

**(‘Ο Ρότσιλδ δὲδὸ πεντόβραγκα ἴσῶν Φασουλῆ
(πετᾶ).)**

Φ.— Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κἀνης χωρατὰ.
Δεῖτε τὸ πῶς καὶ πρὸς ἡμᾶς τῆς λίρας τῆς χρυσῆς,
καὶ σκέψου πὼς ὠμίλησεν ὁ θεὸς Μωυσῆς
πρὸς τὸν Ὁδᾶδ τοῦ Ραγουήλ τὸν καὶ Μαριαντίτην,
ἐπίσημον καὶ πλούσιον τῆς Χαναάν πολίτην.
« Ἐθλό, τοῦ εἶπε, μεθ’ ἡμῶν, μὴ μᾶς ἐγκαταλίπης,
» ἐνονὸς μὰζὶ μας κοινοῦς καὶ τῆς χαρῆς καὶ λύπης,
» κι’ ἂν τύχωμεν ἐκ μέρους σου γενναίας συνδρομῆς
» θὰ σοὶ τὴν ἀποδώσωμεν διπλάσια κι’ ἐμεῖς. »

**(‘Ο Ρότσιλδ τρία διβόραγκα ἴσῶν Φασουλῆ
(πετᾶ).)**

Φ. Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κἀνης χωρατὰ.
Ἄκου πὼς κλαίει ὁ πεινῶν τῶν ὑπαλλήλων κλάδος,

ἰδὲ τριγυρῶν πάσοντας τοὺς Λέρδους τῆς Ἑλλάδος.
Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν σύμβυλον καὶ κόμμα τὴν Ἑλθὰ
μὲ τοῦδλο ἐξόνου σήμερα τὴν ἀδεία των κοιλιά,
κι’ ἐγάσσε τὸ πάχος των καὶ ἔλο των τὸ ζῆγκι
καὶ τὸ Κορόνι τὸ μακρὸ τὸν τράχηλόν των σφίγγει.
Μὰ τὸ ὁ μυριόπλουτος καὶ κραταιὸς χαχάμης
εὐδέκχησε τοὺς δυστυχτεῖς παυθέντας νὰ συνδρομηῖς
ὡς νὰ φροντίσωσιν τῆς Ἑλθῆς οἱ μακαριμένοι κλάδοι
καὶ τὸ ἄσκι των τὰδεῖαν γεμίη ἀπὸ λάδι.
Σὺ καὶ θηρία εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ δαμάσης
καὶ εἰς ταῦτὰ τοῦ καθενὸς κασιδήν νὰ κρεμάσης
τὰ τῆς Ρεβέκκας ψέλλια κι’ ἐκεῖνα τὰ ἐνώτια
καὶ νὰ φορτώσης ἐκ λιρῶν κατὰφορτα κιδώτια
» στοῦ Ἐλιέζερ τοῦ γνωστοῦ τὰς δώδεκα καμήλους
καὶ νὰ μᾶς κἀμης ἔλους μας ἕμογενεῖς στωμιούλους.
Ἐσὺ ἐπάνου στερλιῶν περπατεῖς καὶ τρέχεις,
μῆδὲ γυναικα καὶ παιδιὰ, μῆδὲ σκυλιὰ δὲν ἔχεις,
μῆδὲ ποτὶ σ’ ἐπατελεῖ ἀνέπιςτος λιμὸς,
καθὼς δὲ μέλι γίνεται τοῦ ἄνθους ὁ χυμὸς,
ὅπου ἀπλήστως μέλισσα ἐβύζαζε χρυσῆ,
ἔτσι, πανέκλαμπρε Ροτσιλδ, ἐ, τι κι’ ἂν φᾶς καὶ σύ,
ἡ κρέας, ἡ σπληνάντερο, ἡ καὶ ἀτζεμ πιλάρι,
μὲς ἴσᾶντερο ποὺ γίνεται ἀσῆμι καὶ χρυσάφι,
καὶ τρεῖς φοραῖς μακάριοις ἔποιος ἔβρεθῆ κοντὰ σου
καθ’ ἣν στιγμὴν τὰνθρώπινα τελεῖς καθήκοντὰ σου.

**(‘Ο Ρότσιλδ ἕνα διβόραχο ἴσῶν Φασουλῆ τι
(νάει).)**

Φ.— Ὅποιος ποιεῖ, βαθύπλουτε, γαιδουρινὰ φωνάζει.
Δώσε καμπόσα πλούτη σου καὶ εἰς τὸν Καραπάνο
νὰ σβύσουν τὰ ἐλλείμματα καὶ μὲ τὸ παραπάνου,
κι’ ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ σοφὸς νυγχιμερὸν νὰ σκούζη
πὼς τὸ Κουβέρνο ἐγινε κατὰστιγι μουφλούζι.
Ἐξώφλησε τὰ δάνεια τοῦ ἤμου καὶ τοῦ κράτους,
ἡ κτίσε μας τοὺλάγιστον καμπόσους ἀποπάτους,
ἡ μόνος σου συμπλήρωσε τὸ δάνειον τοῦ Σγούτα,
ἡ κᾶν τῆς Βαθεῆς τῆς γνωστῆς καθήρισε τὴν Βουτὰ,
ἡ δύο ὄρθμους στρώσε μας μὲ μάρμαρα Πεντέλης,
ἡ τέλος πάντων δώσε μας καὶ δώσε ἑ, τι θέλεις.
Ἐμεῖς περνοῦμε μὰ χαρὰ μὲ τὸν Ἰσραηλίτας,
καὶ τούτους Συνταγματικούς τοὺς θέλομεν πολιτάς,
καὶ ἐκτός τοῦ ὅτι ἄλλοτε μετὰ βοῆς καὶ θηρόν
τὸ καλυμμαύχι τὸ σπετὸν τοῦ σεβαστοῦ Ραββίνου
παρὰ τινος χριστιανοῦ ἀνηλεῶς ἐδάρη
κι’ ὁ τῶν Ἑβραίων μαχαλᾶς σκηθῆ στὸ ποδᾶρι,
κι’ ἐκτός τοῦ ὅτι κάποτε τραχέως κι’ ἐποδούνης
γράφου καμπόσοι κατ’ αὐτῶν καὶ ὁ παππᾶ-Μαρτίνος,
καθ’ ἔλα τὰλλα εἰμποροῦν νὰ κἀμουν πᾶσαν πρᾶξιν
καὶ ἔλοι κοντὰ σερᾶν Μελχισεδὲκ καὶ τᾶξιν,
κι’ ἰδιαίτερος τοὺς τιμοῦν πολιτᾶι καὶ παππάδες,
καὶ εἰς τοὺς ὁρμούςς γβαλικά πούλουν καὶ μαστραπάδες.